

Printzesa eta ilarra

Bazen behin, urrutiko erreinu batean, Arnau izeneko printze gazte bat. Arnau printzeak ezkontzeko gogo handia zuen, baina ez edozein printzesarekin, benetako printzesa batekin baizik. Helburu horrekin, Arnauk zazpi itsasoetan zehar nabigatu zuen, munduko mendirik altuenak igo zituen eta dragoirik basatienen aurka borrokatu zen. Baina, ahaleginak egin arren, ez zuen bilatzen ari zen printzesa aurkitu.

Arnauk bere bidaietan ezagutzen zituen printzesek beti zuten akats bat bezala ikusten zuen berezitasun bat. Batzuk oso lodiak ziren, beste batzuk argalregiak; batzuk altuak ziren, beste batzuk baxuak; batzuek sudur handiak zituzten, beste batzuk txikiak. Arnau etsitzen hasia zen, agian munduan benetako printzesarik ez zegoela pentsatuz.

Bost urteko bilaketa alferrik egin ondoren, Arnau bere erreinura itzuli zen, triste eta desengainatuta. Gazteluko dorrerik altuenean giltzapetzea erabaki zuen, eta han geratu zen, bere pentsamenduetan galduta.

Gau ekaitztsu batean, tximistak zerua argitzen eta trumoiak orro egiten zuten bitartean, norbaitek jauregiko atea jo zuen. Morroiek,

ekaitzak beldurtuta, ez ziren ausartu irekitzen. Beraz, Erregea, Arnauren aita, bera joan zen ikustera nor zen.

Atea ireki zuenean, Erregeak printzesa gazte bat ikusi zuen, euriak erabat bustita. Urrezko hariz eta kristalezko zapatilez ehundutako zeta urdineko soineko bat zeraman. Ile beltz luzeko txirikordatik ura tantaka ari zen, iturri baten antzera.

“Maiestate, printzesa bat naiz eta galduta nago. Gaua zure jauregian eman al dezaket?”, galdetu zuen printzesak ahots gozoz.

Erregeak, haren itxurak liluratuta eta semearen nahia gogoratuz, pentsatu zuen: “Goazen ikustera ea hau benetako printzesa bat den”. Printzesa barrura gonbidatu eta gela bat prestatzeko eskatu zuen.

Bitartean, Erregeak ideia bat izan zuen printzesa benetan errege-odolekoa zen egiaztatzeko. Morroiei ohe bat prestatzeko agindu zien hamar koltxoi eta hamar ohe-gainarekin. Eta, keinu maltzur batean, ilar txiki bat jarri zuen lehenengo koltxoiaren azpian.

Hurrengo goizean, Erregea printzesaren gelara joan zen eta nola lo egin zuen galdetu zion. Printzesak, betaurrekoak jantzita eta nekatuta zirudien, erantzun zuen: “Oso gaizki, Majestate. Ohean zerbait gogorra zegoen lo egitea eragozten zidana”.

Erregeak irribarre egin zuen, benetako printzesa batek bakarrik izan zezakeela hamar koltxoi azpiko ilar bat ikusteko hain sentikortasun fina. Hunkituta, bere semea zegoen dorrera joan zen korrika.

“Seme, benetako printzesa bat aurkitu dut!”, oihu egin zuen Erregeak. Arnauk, harrituta eta jakin-minez, arropak aldatu eta dorretik jaitsi zen printzesarekin topo egitera.

Arnauk gelara sartu zenean, printzesa ikusi zuen. Begiradak gurutzatu ziren, eta une horretan, biek jakin zuten elkarrentzat eginak zirela.

Bi aste geroago, ezkontza handi bat egin zen jauregian. Festa astebete iraun zuen, musika, dantza eta pozarekin. Arnau printzea eta printzesa zoriontsu bizi izan ziren betiko, eta ilar magikoa erreinuko museo batera bidali zuten, haien maitasun istorioan izan zuen paper ezohikoaren oroigarri gisa.

Istorio honek gogorarazten digu batzuetan bilatzen ari garena leku eta modu ustekabekoenetan aurkitzen dela. Arnau printzeak ikasi zuen printzesa baten benetako ezaugarriak ez daudela itxuran, baizik eta bere bihotzaren sentikortasunean eta benetakotasunean. Printzesak frogatu zuen benetako noblezia barruan dagoela, eta xehetasun txikiek egia handiak agerian utzi ditzaketela.